

# Aj **TEBA** DOSTANEM!

*Každá to chce*



**MARK E. POCHA**

*Príbehy z červenej knižnice*  
*Nevhodné do 18 rokov!*



MARK E. POCHA

*Aj TEBA  
DOSTANEM!*

*príbehy z červenej knižnice*

**„Garantujem, že sa pobavíte.“**  
M. Frindt, moderátor RTVS

Mark E. Pocha

Aj TEBA dostanem!

Copyright © by Mark E. Pocha

Cover design © by Zuzi Maat

Foto na obálke: PGH\_photo

Modely: Lele, Effchen, Sanny, Alex Wortex, Petra, Mark

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by vydavateľstvo BESTSELLER

ISBN: 978-80-8252-020-3



## **Poznámka**

*Príbehy v zbierke poviedok Aj TEBA dostanem! sú výsledkom literárnej tvorivosti autora. Postavy, ktoré v nich vystupujú, sú fiktívne, preto akákoľvek zhoda mien/prezývok s reálnymi osobami, či už živými alebo nie, je vecou náhody.*

*Mestá a miesta spomínané v knihe môžu skutočne existovať, avšak deje, ktoré sa v nich odohrávajú, sú výlučne produktom autorovej fantázie.*

\*\*\*

*Túto knihu venujem mojim starým láskam:  
Slovenský Bukowski, ako ste ho poznali v čase, kedy vznikala táto kniha, je mŕtvy. Cest la vie, mon amour.*

\*\*\*

**Komentár Miroslava Frindta,  
moderátora RTVS**

Názvy poviedok mi naznačovali, že to bude príšerná stoka, čiže po knihe nesiahne zrejme žiadny milovník románov Jane Austenovej. Ibaže by som sa mýlil. Bol som prekvapený.

Chvalabohu, príjemne.

Iste, kopa vulgarizmov, detailný popis predohry aj koitusu, sprosté slová v každom treťom riadku, ale každý, kto autora pozná, toto určite očakáva. Potom som si povedal - hrešíme aj v reálnom živote? A ešte ako! Hovoríme o sexe vždy jemne a romanticky?

Ani nápad.

V poviedkach je život, ten skutočný, ako ho žijeme a rozprávame sa o ňom v dedinských krčmách, aj na snobských bratislavských večierkoch. Častejšie je v posteli Don Juan, inokedy sa o srdce, ale najmä Venušino lono, pokúša ostýchavý Huckleberry Finn. Ale čo najviac oceňujem, je nadhľad a vtipné metafory, ktoré Mark E. Pocha súka a kombinuje s kanálovým slovníkom.

Treba odhodiť predsudky a čítať, garantujem, že sa pobavíte a emóciu to vo vás v každom prípade zanechá. A práve to je zmyslom literatúry a písaného textu.

Okrem toho - však ste si tento týždeň klikli aj vy na nejaké porno?

## PREDSLOV

### Anjeli nosia dildá a švihajú okolo seba bičikmi

Bože dobrý, ako len nemôžem vystáť motivačnú literatúru! Chce sa napakovať na vašich slabostiach a neistotách, zneužíva, že si nedôverujete, nuž vám „ponúka cestu“, akoby priateľsky podávanú ruku, hoci v skutočnosti ide čisto len o autorov a vydavateľov osobný zisk. Nepoznám nič falošnejšie, azda s výnimkou „výhodných“ bankových pôžičiek a parlamentných vystúpení niektorých politikov.

Spomedzi motivačných kníh sú najnevkusnejšie tie, čo bez ostychu sľubujú čitateľovi skvalitnenie vzťahovej sféry. Lahšie nadväzovanie známostí. Kvalitnejší sex s mimozemšťanmi. Však viete... Určite tiež poznáte marketingové slogany typu:

*Chcete byť schopnejší, sebavedomejší, príťažlivejší, otvorenejší? Chcete zamakať na sebe, svojej charizme a komunikačných schopnostiach? Túžite stretnúť ženu/muža svojich snov a nadviazať s ňou/ním plnohodnotný vzťah?*

*Potom jednoducho MUSÍTE MAŤ túto knihu!*

Fičúri vám nasľubujú vám hory-doly, použijú všetky možné chytrácke marketingové metódy a vedia to celé zanačítať tak, až nakoniec máte dojem, akoby ste za svoje peniaze dostali adekvátnu protihodnotu. Navyše, ako bonus získate „appku na balenie“ a jeden webový seminár zdarma! HURÁ!!! Teda že ste NAOZAJ ATRAKTÍVNEJŠÍ v očiach druhých ľudí. Čo nie je vylúčené, ale...

Ste to ešte vôbec VY?

Nikoho nenútim zdieľať cudzí svetonázor, ale pokiaľ ide o mňa, radšej budem stokrát tým starým dobrým kamošom s ošúchanými Najkami a potrhanými džínkami, než fejkovým navoňavkovaným „Pánom Božským“ s utiahnutou kravatou a pohárom šampusu v ruke.

Hovorí sa tomu AUTENTICKOSŤ.

A čo vy, dámy? Zahodili by ste vlastnú identitu len preto, aby ste zvýšili svoje šance u nejakého (mylne idealizovaného) samca, ktorý vás chce v skutočnosti len jednorazovo použiť a zahodiť? Kúpili by ste si titul s názvom ako „Očarujúca za dvadsaťdva dní“ alebo podobnú kravinu?

Hovorím KRAVINU, lebo celé to je iba dobre zabalená, nafúknutá, lacnými trikmi narvaná, mozgy vymývajúca KRAVINA. Nič na tom nezmení ani fakt, že sa jej predali hoci aj milióny kusov po celom svete. Túžba ľudí po KRAVINÁCH nepozná hraníc. Najlepšie sa predávajú práve tie najväčšie KRAVINY. Alebo ste ešte nikdy neskúšali, ako vám padnú tepláky SUPREME za sedemdesiat eur?

Tie moje sú zo sekáča a boli lacné ako obedové menu v závodnej reštaurácii.

No a čo má byť?!

Pokiaľ ide o knihu, ktorú práve držíte v rukách, nemôžem vám z hľadiska literárnych hodnôt sľúbiť vôbec nič, ale môžem vám sľúbiť jedno: je autentická, úprimná a necenzurovaná. Tým mám na mysli, že autor sa pri jej tvorbe nijakým spôsobom neobmedzoval – nechal plynúť príbehy tak, ako sa pýtali na svet, bez ohľadu na prípadné pohoršenie svojej rodiny, priateľov, známych, prípadne čitateľskej verejnosti.

Na týchto stranách nie je priestor na oblbováky – ani marketingové ani literárne. Nedožviete sa, ako sa „stať magnetom na opačné pohlavie“.

Nepoviem vám, prečo Lexaurín nezaberá na vaše problémy. Nemienim vám popod nos ťahať medové motúzy a zatažovať vás tým, *ako veľmi sa mi z nej chveje srdce*, pretože to je starosť môjho kardiológa.

Zato však dostanete silnú dávku PRAVDY. O živote a zväzdaní. O Láske. O SEXE.

A to je tá najsilnejšia lekcia.

V tejto zbierke príbehov, točiacich sa okolo vzťahov, citového a sexuálneho života neštandardných, ale aj tých najobyčajnejších mužov a žien, totiž vystupujú ľudia, akí NAOZAJ sú: plní vnútorných protirečení a neistôt, so všetkými slabosťami a neurózami, prehrami a smútkom...

V tejto knihe sa nikto na nič nehrá (alebo aj hrá, keď sa mu to práve hodí, *hahaha*); tu sa obnažené, bolesťou vrieskajúce Úbohé Duše plahočia po pustatinách nekonečnej Samoty; tu sa vykonáva nemilosrdný spontánny živočíšny akt križenia; tu z každej strany kvapkajú telesné tekutiny a bezhraničná túžba; tu nosia anjeli dildá a švihajú okolo seba koženými bičíkmi; tu si všetci berieme, čo nám pudy/srdcia kážu.

Alebo sa o to aspoň pokúšame, hoci vopred vieme, že stroskotáme.

Niektoré z prítomných historiek sú kruté, beznádejné alebo vulgárne, iné zas humorné, smutnosmiešne alebo celkom absurdné, prípadne bezostyšne pornografické.

Ak ste dnes už vytiahli päty z domu a venovali namiesto civenia na displej svojho mobilu (dúfam, že nepoužívate vyššie spomínanú appku na balenie!) skúmavý pohľad svojmu okoliu, potom viete, že presne TAKÝ je život. Že neprináša len fajnové dámy a nóbl mužov s vyberaným slovníkom vo vykričaných reštauráciách a mierumilovné večerné posedenia v obývačke pri najnovšej epizóde Búrlivého vína.



V takej spoločnosti, na takých miestach, je práveže života – toho skutočného – oveľa menej, než sa ukrýva napríklad v zaparených ázijských bistrách plných kadejakých živlov, na odvrátených stranách starých budov, kam už chodia len notorici a milenci hľadajúci skrýš, vo vchodoch činžiakov za upršaných nocí, v preplnených električkách, zaseknutých výťahoch, väzniciach, blázincoch...

Tým chcem povedať tolko, že existuje isté riziko, že po dočítaní tejto knihy ostanete rozrušení, vyvedení z miery, mentálne nestabilní a duchovne de/reformovaní, navždy poznamenaní, navyše s trpkou pachuťou v ústach...

Nezvaľujte potom vinu na autora – on je len poslíčkom.

Posolstvom je PRÍBEH.

A príbehy o neopätovaných láskach, stratených nádejach a neuspokojených túžbach, vôbec nie sú také romantické či „krásne melancholické“, ako vám ich niektorí predstavujú – teda vo forme očistenej od tých najsilnejších fantázií a najúdernejších slov.

Tie príbehy sú nemilosrdné.

Tie príbehy bolia – ako úder bejzbalkou do srdca.

Preto je, z môjho pohľadu, červená knižnica nielen knižnicou lásky vášnivej, ale aj lásky *krvácajúcej*.

*Milý čitateľ, čitateľka!*

*Budem rád, keď mi po dočítaní tejto knihy napíšeš, ako na teba zapôsobila, či ťa pobavila, niekam posunula, a predovšetkým poštekľila (na tých správnych miestach). Nehovoriac o tom, čo ťa naučila o umení zvädzania. Aké chyby ľudia robia, keď sa snažia druhého dostať do postele? A v čom sme, naopak, šikovní?*

*V istom zmysle sú, napokon, aj tieto historiky motivačnou literatúrou – nie však takou, na akú v úvodných riadkoch tak otvorene kydám.*

*Tieto historiky ti totiž neposadia na nos ružové okuliare falšovaných sľubov.*

*Tieto historiky tie okuliare strhnú a rozdupú.*

*A ty uvidíš veci aké naozaj sú, v ich holej surovosti a strohej reálnosti.*

*To je jediný skutočný impulz, ktorý môže človeka úprimne, bez medových motúzov, motivovať k tomu, aby žil podľa seba, podľa svojich pravidiel a svojej vízie sveta.*

**Mark E. Pocha**

*v Hurbanove,*

*jedného príliš horúceho letného dňa*

## **Predslov II: pohľad ženy**

Mark E. Pocha. Je ako všetci muži. Kurva dobre píše. To je jediný rozdiel. No píše kurva dobre o veciach, ktoré poznám. Poznám – ako žena. Láska a Sex sa stali mojou parketou – a áno – áno, viem, ako muži tikajú. Muži. Chlapi. A chlapci. Poväčšine chlapci v stredných rokoch...

A tak som sa do Markovej knihy zakusla a v zuboch ju roztrhala za pár minút. Dúfam, že ju takto roztrháš i Ty. Či už si žena alebo muž. Či už od rozhorčenia alebo od vzrušenia.

Komentovať takýto príhovor muža ženám i mužom nie je ľahká vec. Pretože tá láska, to je kurva. To už vie predsa každý z nás. A my, ľudia, my sme svine. Ženy i muži. Tak to je a inak nebude. Celý svet je jedna veľká hra s milióňmi hlavných postáv a každá jedna má vlastný príbeh – a čo je ešte horšie – i vlastnú pravdu. No a vlastnú definíciu Lásky.

Je to sex?

Je to vzrušenie?

Rýchlovka?

A či večnosť?

Tak čo, Mark, čo Ty?

Ako nám definuješ lásku Ty?

### ***Daniella Dair, Love & date coach***

*Zakladateľka DAIRNIGHT community, autorka Young Adult románov, zbierky poézie Umenie a iné Straty času, podcastu DAIRNIGHTTALK a rovnomenného YouTube kanálu.*

\*\*\*

*„...pod, pod, neprestávaj, nie aby SI TERAZ PRESTAL, lebo  
ňa zabijem!!!“ kričala naňho rozvalená na pohovke.  
A tak vysával ďalej.*

\*\*\*

## Malá blondína s úzkou pičkou

Tá malá blondína s úzkou pičkou mi vstúpila do života príliš neskoro. Teda, na úzke pičky *nikdy* nie je neskoro – ideálne by bolo umrieť s vtákom zasunutým do jednej takej, ale chápete, ja som akurát dovŕšil tridsaťosem a ona tej jari zmaturovala. Čo už z toho mohlo byť, okrem dramatickej dohry na psychiatrickom oddelení fakultnej nemocnice?

Myslím, že jej problém spočíval v tom, že začala priskoro masturbovať.

Keď máte osem, treba sa venovať hrám so spolužiačkami a mobilu, alebo čo sa dnes v tom veku robí. Ale ona nie, ona to akurát robila sebe. V pohode tú informáciu na mňa vybalila, sotva sme sa zoznámili na Facebooku – po toľkých rokoch ju to vraj prestalo baviť a potrebuje dobrého veľkého kára.

Zaklopala na správnej adrese.

Pravda, keď bude po všetkom, určite napíše o mojom faso-  
vi v básni (zabudol som sa zmieniť, že bola poetka). Napíše, že predstavuje „slušný európsky nadpriemer“, ale to mne celkom stačí, veď ešte aby sa človek trápil, že ho nevie poriadne uskladniť v trenkách.

Než sa dostanem k jadrú veci, a tomu verte, že budete pohoršení a zároveň nadržaní ako psi, musím spomenúť, že chovala dvoch čiernych kocúrov. Sústavne ich nakrúcala a videá postovala na sociálne siete.

Jeden sa volal Fridrich, po Engelsovi (okrem toho, že bola poetka, bola aj socialistka), druhý Dietrich po jej najlepšom

priateľovi, nemeckom teplošovi, ktorému som raz skoro prijel. Nie za to, že bol buzerant, proste za to, že bol po ruke a mal talent nasierať ľudí.

Sústavne tých kocúrov mojkala, škrabkala dlhými nechtami s neónovým lakom za ušami, až blažene privierali oči. Človek nemusí mať diplom zo psychoanalýzy, aby si dal dve a dve dokopy: problém s vlastnou sexualitou, jej prežívaním a citovou angažovanosťou k druhému pohlaviu.

Vlastne by ma neprekvapilo, keby si na pošvu naliala teplé mlieko, a nechala tie čierne potvory ju poriadne vylízať.

Malo mi zapnúť už vtedy, ako to celé bude, ale keď vám začne hanebné fotky posieľať hentaká koš (okrem toho, že bola poetka a socialistka, tiež jazdila na koni), neriešite nič iné, len ako čo najviac skrátiť časový interval, v ktorom ho do nej zasuniete. Takže som sa vyhol analytickým otázkam ohľadom jej podivnej, pokrútenej, perverznej povahy, a proste som sa snažil namotať ju ako najviac to šlo.

Veľmi som sa snažiť nemusel – to dievča malo medzi nohami horúcu pec, ktorá potrebovala akútne schladiť mliečnym vodopádom, ak si rozumieme. A tak všetku iniciatívu vyvinula ona sama.

Toho leta som motal asi šesť báb naraz, prevažne cez čet. Štatistika hovorí jasne – ak chcete nejakú uloviť, musíte najprv rozhodnúť sieť. Iba naivka alebo sentimentálna povaha bude dobýjať jednu jedinú bránu. Baby sú ako rizikové fondy, treba si rovnomerne rozložiť svoje energetické investície do nich.

Ale ostaňme nateraz pri Marhulke (jej pravé meno si z pochopiteľných dôvodov nechám pre seba). Počujte, rozdali sme si to v posteli mojich rodičov, ktorí boli v čase jej návštevy práve v zahraničí. Kričala ako primadona, keď som ju prstoval. Kričala tak nahlas, až som sa bál, či nezobudí celú ulicu.

Ako som ju trtkal, opakovala dookola: „Panebože! Panebože!“ A ešte: „Čo mi to robíš, čo mi to robíš?“

Normálne som na chvíľu odvrátil hlavu, aby nevidela, že sa smejem. Bola to úzka pička, to vám poviem. Ledva som sa do nej vošiel a prst tam vošiel tiež iba jeden. Kým som ju prstoval prostredníkom, palec putoval do kakáča. Nie celý, ale hladil som jej ho tesne pod povrchom, kde je sliznica najcitlivejšia.

Sama povedala: „Rob si so mnou, čo len chceš...“

Jasné, po niekoľkých borovičkách a dvoch fľašiach vína, ale aj tak, bola to povolná kundička. Lúbilo sa jej, že som starší chlap – tu inak opäť vidíme psychosexuálny problém, ale opäť sa vyhnime analýze, nakoniec, toto je príbeh, nie vedecká dizertácia. Mne sa zas lúbilo, že hoci mám vyše sto kilo, strie a chýba mi vpravo hore jeden zub, ponúkla sa mi na podnose takáto samica prvej akosti. Kurva, pokožku mala hebkú ako bábätko! Nikde žiadna nerovnosť. Ani len materské znamienko som neobjavil! Afroditu made in stredoeurópska pôrodná stanica. A tie oblé ramená, čo tak rada odhaľovala...

Trochu divné na celom bolo, že krátko predtým, než ma uviedla do svojej šušky, mi vyrozprávala, ako ju foter v detstve obťažoval.

„Išiel okolo mojej izby, keď som sa prezliekala, a práve som bola nahá,“ rozprávala Marhuľka. „Ostal stáť vo dverách a pozeral sa. Povedal, že som krásna. Zahanbilo ma to. Požiadala som ho, nech zavrie dvere, ale on tam len ďalej stál a zízal, normálne zízal, rozumieš?“

Prikývol som na znak účasti.

„A potom, neskôr večer... Pozerali sme sami dvaja telku, na gauči. Zrazu si ľahol, položil mi hlavu na stehná. Zdvihol ruku a prstom mi obkružil prsník. Potom ho vzal do ruky a poťažkal ho...“ Vyhŕkli jej slzy.

„Ach Bože, dievča,“ povedal som, „to mi je ľúto. Tak strašne ľúto.“ Myslel som to úprimne.

„A vieš, čo je najhoršie? Nikto mi neveril, nikto! Povedala som to mame, ale tá mávla rukou, že som si niečo zle vysvetlila. Vtedy už boli obaja alkoholicy, mama aj oco. A babka... Tá sa hrozne rozplakala. A povedala, že už o tom nikdy nechce počuť! Rozumieš, rozumieš čo ti hovorím...?“

Sedeli sme pri jedálenskom stole. Vstal som a privinul si jej hlavu na svoje brucho. Jej slzy mi zmáčali tričko. Premýšľal som, či jej nevadí, že mám brucho mäkké ako vankúš. Očividne nevadilo.

Uvoľnil som objatie, znovu sa napila tvrdého a zabrzdila to vínom.

„Poďme si čítať básne,“ navrhla. „Máš doma nejaké svoje?“

„Hej, v notebooku. Poď so mnou.“

Zaviedol som ju do otcovej pracovne, malej a útulnej, so slabým svetlom a posteľou, na ktorej otec popoludní trávi svoju siestu. Usadila sa tesne vedľa mňa a cítil som, že bude dobre. Zapol som notebook a vybral pár básní. Začala ich nahlas čítať a medzitým vybuchovala smiechom: „*Belasé oči?* To vážne? Aha, a *čierna mašla vo vlasoch*??? To ti nič lepšie nenapadlo?“

„Heej, je tam trochu kliše, ale veď dobre, no,“ bránil som sa.

„Bože, tu je teplo...“

„Starý Orech je najteplejšie miesto na Slovensku. Preto páli-me takú dobrú marhuľovicu, ty Marhuľka.“

Vyzliekla si košeľu, ostal na nej len akýsi zdrap látky. Boli na ňom vyobrazení policajti, ako bijú bezbranný dav. ACAB - All Cops Are Bastards.

„Super top,“ vravím.

„Jediný boj je triedny boj,“ odvetila.

„Jeeees!“ tľapli sme si.



Hodil som očkom po jej stehnách: famózne. Hrubé, ale nie tlsté; samý sval. To od tej jazdy na koni. Vedela predvádzať v sedle hotové akrobatické zázraky. Robiť pózy na chrbte silného žrebca, to je vám čistá metafora sexu. Ako zvieru sedlo rukami, potom rozkračuje vo vzduchu nohy...

Všimla si, ako ju očumujem.

„Nemáš tam niečo zaujímavejšie?“ kývla hlavou na počítač.

„Hmm. Prednášku o ľudskej sexualite v populárnej kultúre.“

„To chcem počuť!“

Napili sme sa a zatiaľ čo sa večer preklopil do noci, spustil som prezentáciu.

„Podľa Freuda... Orálne štádium ľudského vývoja... Análne štádium... Genitálne...“

Nedostal som sa ani k Oidipovmu komplexu, keď prehodila svoju holú nohu cez moju holú nohu (obaja sme mali kraťase).

„Ehm... Marhulka?“

„Áno?“

„Čože, čo?“

„Nič, pokračuj. Je to zaujímavé.“

Okeeeej...

„Ego, Superego, ID... Nevedomie... Pudy, libido...“

Vzala moju ruku a položila si ju na to fantastické mäsité stehnisko.

„Ehm, ehm... MARHULKA!“

„Áno?“

„Dost ťažko sa mi takto prednáša...“

„Tak sa sústred!“

Okeeeej...

„Jacques Lacan prišiel s teóriou, že objekt našej túžby...“

Vzala ma za zápästie a položila mi ruku tak, že som sa prstami dotýkal látky jej kraťasov.

Látka bola vlhká.

Kokot, hneď sa mi postavil.

Odmlčal som sa a prstami jemne odsunul vlhkú látku. A pod ňou hotová záplava! Tiekla tak, že by som mal zavolať inštalatéra, nech ju znova utesní, než zagebrí celú izbu.

Namiesto toho som jej začal hladkať šušku.

„Mmmm,“ vyrazila z hrdla a pomrvila sa.

Ešte chvíľu som prednášal, tá téma ma jednoducho strašne baví: „Objekt túžby je vždy niekto druhý. Niekto, pre koho sa ideme zblázniť, ani nevieme vlastne prečo. Vidíme v ňom niečo viac, viac, než v ňom skutočne je...“

„Zhasni,“ kázala.

Odložil som notebook, prestal ju hladkať a pobral sa k vypínaču. Kým som sa vrátil, ležala tam celkom nahá, potme, iba vo zvodnom svetle mesačnej noci, ktoré prenikalo cez otvorené žalúzie. Na to, že sme sa osobne prvý raz stretli pred bezmála dvoma hodinami, celkom odvážny krok. Ach, tí mileniáli...

Nesnažil som sa skrývať svoju erekciu. Roztiahol som jej kolená a pustil sa hlavou koštovať, čo za príchute tam dolu prevládajú. Dúfal som, že to nebude tuniaková paštéta, a vďaka pánubohu, chutila úplne skvele. Mám podozrenie, že si ju niečím navoňala alebo prisladila.

Bola bohovsky chutná!

Lízal som ju, ako mi skúsenosť kázala a schopnosti dovoľovali. Lízal som ju ako prvú letnú zmrzlinu, ako keď dieťa líže svoj prvý cencúľ, úplne som vychutnával všetky tie diskkrétne krivky, čo môj jazyk objavoval.

A odrazu som začul pološeptom, polovzdychom slová: „Nie... Nie, prosím. Prosím nie...“

Zdvihol som hlavu: Marhulka ležala rozvalená na chrbte

s bradavkami vysoko k nebesám a hlavou zvrátenou od rozkoše. Chápal som, že jej odmietanie je symbolické a súčasťou našej hry.

Lízal som ďalej.

Potom som vstal a vzal ju do náruče. Odniesol som ju do rodičovskej spálne, položil na manželskú posteľ a ľahol si na ňu.

„Prosím, áno,“ žobronila pre zmenu, „Urob mi to... Urob... PORIADNE!“

„Ty kurva malá,“ zavrčal som. „Ty malá – špinavá – kurva!“

S posledným slovom som ho do nej celého zasunul.

Zastonala a prehla sa ako maďarský luk.

Búšil som do nej, skúste si to predstaviť: skoro dvojmetrový obor, spotený na cucky, pod ním krpatá bloncka, sotva plnoletá, prevracajú sa jej oči až vidno bielka, kričí, vrieska, prsia sa jej pohybujú dopredu dozadu...

Kondične som bol na tom horšie, tak som si ľahol na chrbát a nechal ju naskočiť na koníka. Snažila sa, ale úprimne, ešte veľmi nevedela, ako sa to robí. Technické prevedenie dva body z desať. Ale dobre sa na ňu pozeralo. Lolitka. Vlasy rozhodené okolo hlavy, prsia plné, bradavky tuhé...

Znovu som ju zvalil, tentoraz na bok. Zasunul som ho pekne pomaly, nech ho cíti.

Stále len horekovala: „Ach, Bože, čo to so mnou robíš...“

Trtkal som ju, to som robil. Občas mi medzi prírazmi napadlo, či toto je to, čo naozaj v živote hľadám...

Ale filozofia musela počkať, lebo od únavy a množstva spotrebovaného chľastu mi začal mäknúť...

„A kurva,“ odfúkol som a vytiahol to, čo z neho ostalo, „prepáč. Nemám už vitalitu ako kedysi.“

„To nič,“ povedala, „ukáž.“

Zliezla dolu a vzala ho do úst. Ani v tom nebola práve maj-

## *AJ TEBA DOSTANEM!*

sterka sveta. Ale vzrušovala ma celá tá situácia. Piče, veď som bol raz taký starý ako ona!

„Zlato,“ zasmial som sa, „si skvelá, ale už to nepôjde. Nerob... Nemusíš.“

„Ale mne chutí...“ zahuhlala s plnou pusou.

Mľasklo to, strčila si ho až do hrdla, naplo ju, a mne sa znovu vzmužil.

Nato ma chytil akýsi rapel, neviem vám vysvetliť prečo: „Ty kurva!“ skríkol som. „Ja ti dám! Toto chceš? TOTO???“

Znovu som ju zvalil na bok. Oboch nás zmáčal pot. Vrazil som jej ho tam bezodkladne.

„AAAAAAAaaaaaaa!“ vykrikla.

„Drž hubu!“ okríkol som ju. „DRŽ, KURVA, HUBU!“

„Och... Áno... Nadávaj mi... Ešte...“

„TICHO BUDZ! NEPIČUJ MI TU! NEPIČUJ MI TU!“

Ostošeť som do nej búšil. Mladé telo bolo napnuté a celé sa chvelo. Netuším, kedy presne sa spravila, cez záplavu výkrikov a svalových sťahov sa to nedalo poznať. Extáza, tranz...

„Už budem,“ volal som, „už...“

„Nevyťahuj ho, prosíííím...“ zaúpela. Zapichla mi nechty do zadku.

„Ale zlato, musím...“

„Prosím, beriem tabletky, prosím!“

Práve deň predtým som čítal článok, že z desaťtisíc žien na antikoncepčných tabletkách jedna určite otehotnie. Toto som riskovať nemienil. Ďakujem, svoj život si cením viac. Chorobu od nej prevezmem v pohode, ale nabúchať ju, to nie.

„Vystriekaj sa do mňa,“ prosíkala, „urob mi to, napusti ma!“

„AAAAAAAaaaaaaa!“ kričal som pre zmenu ja.

Vytiahol som ho v poslednej chvíli.

Striekal som všade naokolo, mali sme to na bruchách aj